

TO SE MI LIBÍ!

Chtělo se mu křičet na ty spratky, aby konečně mlčeli a dělali jím udělenou práci. Co je tak těžkého na prezentaci *my family*? Chtěl jen ty všední hodiny angličtiny něčím oživit, vzal děcka na počítače a zadal jim zcela primitivní úkol. Tedy, jemu se to zdálo jako úkol hodný mentálně postižených lidí, nebo spíš dětí v mateřské školce. Aby nebyl tolik krutý a zlý, proti slabomyslným jedincům nic nemá. Není ani rasista, dokonce i děti má rád, proto přece učí. Je to hotový vzor dokonalého učitele na střední škole. Nepokukuje po děvčatech, má vždy perfektně vyčištěné brýle, žvýká orbitky, aby si studenti nestěžovali, že mu táhne z úst, voní se a každou přestávku kontroluje, jestli nemá na své skvěle vyžehlené košili koláče potu. Miluje angličtinu, chce její krásu rozdávat dál, chce dát hodinám cizího jazyka nový směr, takový, který si studenti oblíbí, ocení a něco si z něj vezmou.

A oni tu sedí, žvýkají s otevřenou pusou a smějou se trapným fotkám na instagramu. Projel si nešťastně rukou vlasy a povzdychl si.

„Copak pančitel, jste nějaký smutnej,“ všimla si královna všech flákaček Veronika. V duchu nadával nad tím, jak ho oslovila, copak je těžké vyslovit pane učiteli? *Pa-ne u-či-te-li. Jste nějaký smutný.*

Pozvedl k ní znuděný pohled a sjel její obrazovku. Zamrkal, aby lépe přečetl nějaký status.

Kateřina Šmídová jde právě na záchod. Držte palce!

„Veroniko,“ protáhl její jméno přísným učitelským tónem. „posadil jsem tě schválně sem dopředu, abys nerušila a dělala svou práci, což zjevně neděláš. Koukej to vypnout a pracuj, jinak budeš mít pětku.“ Okamžitě na něj vycenila křivé tesáky v kajícím úsměvu a odkřížkovala stránku.

„Jak si přejete, pančitel.“ *Pa-ne u-či-te-li.*

Všiml si divoce mávající ruky vzadu ve třídě. Kateřina Šmídová se hlásila.

Můjtybože, pomyslel si.

Znaveně dopadl na svou lacinou pohovku, kterou zdědil po babičce. Připadalo mu, že ještě pořád cítí babiččiny výtečné buchy a bohužel i kočičinec kocoura Prokūpka.

„Babi, vážně nemusíš pojmenovávat toho kocoura po mně,“ namítl, když předával malé černé kotě své sedmdesátileté babičce k narozeninám.

„Kdepak, je krásný jako můj vnouček. Vždycky, když se na něj podívám, vzpomenu si na tebe.“

V mysli mu vytanula vzpomínka nad zajetým tříletým kocourem, kterého ke všemu sprovodil ze světa on sám nešťastnou náhodou. Ten den se rozhodl, že už babičce nikdy nedá nic živého – byl to třetí živý dárek, který jí dal, a třetí živý tvor, jenž se nedožil ani pěti let.

Zmáčkl si kořen nosu a projel si rukou vlasy. Zahnal myšlenky nad smůlou, kterou nejspíš přináší nejen zvířatům, ale i lidem, a klidně by se vsadil, že jednou bude osudná i jemu. Posadil se k počítači a přemítal nad tím, jak si usnadnit povolání učitele. Jak by lépe oživil už tak nudné hodiny. Vážně ho trápilo, že z něj děti nemají respekt, že nemají pochopení pro jeho snažení, dělají si z něj jenom legraci a nikdo nechápe jeho vtipy. Co není vtipného na: *Jak poznáte, že fax poslala blondýna? ...Nalepila na něj známku.* Možná, že kdyby ho použil ve třídě plné chlapců, a ne dívek, ke všemu téměř všech *blondatých* dívek, sklídil by větší ovace.

Tudíž vtipkování vzdal, pochopil, že to není jeho nejsilnější parketa. Kolegové ho varovali, že to není nejlepší nápad. Ale on si stál za svým. A teď učil již čtvrtým rokem a už desetkrát si sedl na politou židli.

Chtěl s tím přestat. Jenže co jiného dělat? Pokoušel se najít si lepší místo, ale stěhovat se z tohoto malebného města, aby mohl učit někde v Praze, se mu nechtělo. A také se mu nechtělo dělat svářeče. Proto zůstal tam, kam odešel po vysoké škole.

Jak to jen kolegyně Mráčková říkala?

Nesnažte se s nimi být kamarádem. Nevnučujte se jim. Buďte přirozený a časem poznáte, jací jsou, na co berou a jak si u nich získat respekt. Však ono to tak hrozné nebude, nebojte, Prokope. Brzy přijdete na to, že učitelství je jedno z nejhorších, ale zároveň nejkrásnějších povolání.

Tohle mu řekla roku 2010 v říjnu – poprvé si sedl na mokrou židli a málem se rozbrečel. Ted' se píše březen 2014.

Došel si uvařit kávu, vrátil se k počítači, otevřel mailovou schránku a hledal, jestli mu nějaký studentík neposlal domácí úkol z angličtiny. Ne. Za to samá facebooková upozornění, to ano. Panebože, vždyť na té proklaté sociální síti nebyl už šest let, založil si ji jen ze zoufalství, protože nějak potřeboval komunikovat se spolužáky. A ony mu stále chodí e-maily, kdo má kdy narozeniny.

Moment!

V hlavě mu bleskl bláznivý nápad. Než si ho stačil pořádně promyslet, už si zakládal nový mail a otevřel facebookovou stránku.

Facebook vám pomáhá navázat kontakt s lidmi ve vašem životě a sdílet s nimi své příspěvky.

Registrace

Facebook byl, je a bude zdarma

Chvíli se mu zdálo, že je jako Alenka v říši divů. Lačně vyplňoval kolonky s heslem a e-mailem – křestní jméno a příjmení si nechal naposledy. Jakmile se ujistil, že nový mail funguje, jak se patří, rozkliknul opět modrobílé okénko a dumal nad svou novou identitou.

Celou dobu se trápil nad tím, jak se přiblížit studentům, a odpověď byla tak snadná! Prozkoumá jejich přirozené prostředí. Projde všechny jejich statusy, pochopí, co je na tom tak baví, naváže s nimi komunikaci a své poznatky využije v hodinách. Samozřejmě že vše musí být inkognito, nikdo se nesmí nic dozvědět o jeho experimentu. A až jeho úspěch zaznamenají i kolegové, možná se s nimi podělí o své sladké tajemství.

Nakonec se rozhodl pro jméno, které určitě uchvátí každého žáka. Jméno, které vás praští do obličeje, jen co jej spatříte. Jméno, které si snadno zapamatujete pro jeho neobvyklost, drsnost, zkratka úžasnost.

Johnny Bourák.

Ano, od nynějška má své alter ego. Svě dokonalé druhé já, Johnnyho Bouráka.

Po týdnu už měl tři sta přátel. Většinou to byli středoškoláci z jeho školy, ale odhodlal se přidat si i jiné lidi. Dokonce našel mezi uživateli facebooku i dvě své kolegyně. Okamžitě jim zaslal žádost o přátelství a i ony odpověděly jako všichni ostatní – žádost přijaly.

Prohodil slovo snad se všemi. Psal si s nimi, i když byl v práci, dokonce i když měl hodinu. Zadal dětem úkoly a na mobilu chatoval se svými přáteli. Kluci ho měli rádi pro jeho obří svaly a vůli posilovat (na internetu si stáhl jako profilový obrázek nějakého nadupaného kulturistu). Dívky ho zbožňovaly, protože byl jemný, rozuměl jim, vyslechl je a radil jim. Psal jim, jak jsou krásné a hodné a vyloženě si užíval ten přívál slávy. Na zeď mu každý den přišlo deset příspěvků o tom, jak si spolu včera večer skvěle pokecali a k tomu jako důkaz i úryvek z konverzace.

Byl bohem.

Dokonce se mu jednou stalo, že si o hodině psal se studentkou Adélou Šimkovou, která právě měla překládat článek – zadání, které jí právě on sám udělil před deseti minutami. Chvíli s ní klábosil a poté se zvedl, stoupl si za ni a silácky prohlásil:

„Adélo, ten Johnny Bourák bude určitě úžasný chlap, ale momentálně máš dělat něco jiného.“

„Ty si píšeš s Johnnym Bourákem?“ ozvalo okamžitě a sborově trio dalších jeho studentek.

Otočily se po Adéle a nevráživě probodly očima nejprve ji, a potom pohledy obrátily proti sobě.

„To je neskutečnej borec,“ prohodil Dominik.

Prokop se nadmul pýchou a samou radostí dal všem po zbytek hodiny volno. Je přece *neskutečnej borec*.

Po dalším týdnu si jeho nově nabytého sebevědomí všimli i studenti. Už se jich nebál, klidně je stíral a prosazoval se, vysloužil si jejich respekt. Vyzařovala z něj energie, radost ze života. Kolegové ho chválili, že takové zapálení do práce je úctyhodné. Pan ředitel ho dokonce poplácal po rameni.

Po třech týdnech od založení Johnnyho Bouráka došlo k malému rozčarování. Dvanáct dívek s ním chtělo jít ven. Pět jich psalo, že ho *asi* milují. Čtyři ho *skutečně* milovaly. Jedna si ho chtěla vzít. Zbytek byl ještě pod zákonem.

Z toho šíleného zájmu se mu točila hlava. Nejhorší bylo, že z těch dvanácti bylo šest dívek jeho studentkami. Začal se obávat, že vše praskne. Marně hledal výmluvy, proč se s nimi nemůže sejít. U Pavlínky si vymyslel, že má přítelkyni. Pavlína se mu vysmála, že lže, protože to by to jinak měl *na fejsu*, ne?

Uběhl měsíc a jemu se zdálo, že ho někdo sleduje. Ne doma, nýbrž ve škole. Na facebook se přihlašoval méně, mobil si schovával a raději ho vytahoval jen v soukromí. Studenti o hodinách úplně mlčeli. Nebylo to špatně, ale před pár dny ho brali jako sobě rovného a najednou si začali šuškat, kdykoli se objevil na chodbě. Dívali se na něj s opovržením a Johnnyho si dvě stě lidí odebralo z přátel.

Něco se stalo.

Brzy zjistil, co, nebo spíše kdo, způsobil jeho pád.

Adéla Šimková k němu domů chodila na doučování. Patřila mezi ty ztracené případy, kteří si angličtinu vytáhnou maximálně na čtyřku, na trojku se štěstím. Snažil se jí pomoci, protože mu na chatu připadala sympatická a zábavná.

Adéla se řadila mezi ty dívky, které Johnnyho Bouráka opravdově milovaly, ale neřekly mu to ze strachu z odmítnutí. Jednou, když si odskočil, dělala nějaké cvičení na jeho počítači. Zajímalo ji, kde asi tak pan učitel brouzdá na netu, a tak otevřela historii.

S otevřenou pusou zírala na nespočet facebookových odkazů na různé profily dívek, povětšinou studentek docházejících na tu samou školu jako ona. Nechtělo se jí věřit, že je zrovna tenhle pan učitel úchylák. Rozklikla jednu stránku, kde na ni vyskočila hlavní facebooková stránka s již vyplněným e-mailem i heslem. Zmáčkla enter a světe div se, ocitla se na profilu Johnnyho Bouráka.

Prokopovi po pěti týdnech od založení přišel dopis od anonyma. Byla v něm fotka jeho počítače a Bourákův profil na monitoru. Pod fotkou stálo napsáno:

Vím, co děláš, úchyle. Prásknu tě, jestli mi nedáš dvojku z angliny. Adéla Š.

Spěšně se přihlásil na Johnnyho účet, kde měl několik nových zpráv, ale on hledal jen jednu. Ruka se mu na myši trásla, ale nakonec našel, co potřeboval. Adéla mu napsala zprávu i sem:

Přišla ti pošta? ;-):-P

Zatočil se mu celý svět před očima, zamotala hlava a hledal nějaký kus nábytku, o který by se mohl opřít. Polil ho studený pot, vyschlo mu v ústech a dostavil se panický záchvat. Co bude dělat? Proboha... Tohle se nemělo stát.

Druhý den šla Adéla do školy s výsostně skvělou náladou. Věděla, že to, co provedla, bylo správné. Zнала Kroupovo ohromné tajemství, měla ho v hrsti, držela ho v šachu (a přitom chudák ani netušil, že to stejně vykecala půlce spolužáků), prostě bude mít dvojku z ájiny. Rodiče snad prasknou pýchou a koupí jí ten tablet!

Zabočila do ulice vedoucí ke škole a pohledem spočinula na krásné třešni, která měla ty nejlepší třešně, jaké kdy jedla, stála před školou už desítky let, studenti na ni lezli, dávali si zde schůzky, schovávali si zde své dopisy. Značila symbol lásky zdejšího vzdělávacího institutu. Dnes na ní však bylo něco jinak. Cosi hyzdilo její starobylý a krásný ráz. Její nejsilnější větev se

prohýbala směrem k zemi a květy vypadaly, jako by plakaly.
Jakýsi černý, ošklivý a divný stín se houpal na třešni.
Vykřikla a hned si zakryla ústa dlaněmi.
Prokop Kroupa jí už dvojku z ájiny nedá.

Kristýna Zadinová

18 let